

u sebe pobyt od konce května do začátku listopadu 1920. Zjišťuje, že obžalovaná věděla koho skrývá, ježto jí bylo známo, že byl B. ve vazbě pro zločin a že z ní uprchl, čímž jest splněno vše, co žádá zákon po stránce subjektivní. Zjišťuje konečně, že na B-a byl vydán zatykač bavorskými úřady 10. května 1920 (československými teprve 21. listopadu 1920), takže v době, kdy obžalovaná B-a skrývala, pátrala po něm již vrchnost bavorská. Stížnost je sice v právu, tvrdíc, že zákon rozumí v Šu 217 (a též v Šu 214) tr. zák. pátrající vrchnosti úřady tuzemské. Avšak moderní rozvoj komunikačních prostředků (umožňujících zločinci snadný útěk přes hranice) vyvolal v zájmu bezpečnosti státu a nerušeného konání trestního soudnictví státu mezinárodní ujednání o vzájemném poskytování právní pomoci, takže možno v nové době mluvit přímo o mezinárodním stíhání zločinců, a povinné zakročení tuzemské vrchnosti závisí pouze na vyrozumění příslušných orgánů cizího státu. Nesejde ani na tom, zda tuzemská vrchnost skutečně zahájila pátrání po Michalu B-ovi v době, kdy obžalovaná ho skrývala, neboť slovo pátrající vrchnost znamená nejen vrchnost skutečně již po obžalovaném slídící, nýbrž prostě vrchnost, povinnou a povolanou k pátrání, a tato abstraktní povinnost tuzemské vrchnosti, stíhat zločince, nastala v tomto případě již okamžikem, kdy na B-a byl bavorskými úřady vydán zatykač a kdy B. přešel na zdejší stání území. Tyto doby spadají do času, kdy obžalovaná B-a ukrývala; jest proto lhostejno, že zdejší státní úřady začaly pátrat po B-ovi teprve kolem 3.—6. listopadu, kdy vyšetřovaly krádež koní, spáchanou 21. října 1920, z které B. byl podezřelý, pokud se týče, že byl zdejší zatykač vydán teprve dne 21. listopadu 1920, v době, kdy B. již svůj pobyt u obžalované opustil.

Čís. 1338.

Poskytnutí nebo slíbení daru úředníku, by konal úřad dle své povinnosti, jest na straně dárce beztrestným.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1923, Kr I 527/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 9. července 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem dle §§ 9 a 104 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a sprostil dle Šu 259 čís. 3 tr. ř. obžalované z obžaloby pro zločin svádění ke zneužití moci úřední dle Šu 105 tr. zák., jehož se prý dopustili tím, že dne 24. listopadu 1920 peněžitým darem smluvního úředníka kovodělného odboru pro zahraniční obchod inženýra Richarda L-a v případě rozhodování veřejných záležitostí ke stranictví a k porušení povinnosti úřední svěsti hleděli.

Důvody:

Zmateční stížnost, opírající se o důvod zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. jest odůvodněna. Nalézací soud, neshledav v jednání obžalovaných skutkové povahy zločinu dle Šu 105 tr. zák., ve kterémžto směru výrok

rozsudku nebyl napaden, uznal obžalované vinnými zločinem nedokonaného svádění ku přijetí darů ve věcech úředních dle §§ 9, 104 tr. zák., vzav za prokázáno, že nabídli peněžitý dar inž. Richardu L-ovi, smluvnímu úředníku ministerstva pro zahraniční obchod, (který byl vyslán, aby vyšetřil v rafinerii v K., zda je odůvodněna žádost obžalovaných za povolení dovozu součástek transmise z Německa) — nikoliv, aby ho tím svedli ke stranictví při podávání posudku, který měl býti podkladem pro konečné rozhodnutí, nýbrž aby vykonával svůj úřad dle své povinnosti. Rozhodnutí nalézacího soudu spočívá na nesprávném výkladu zákona. Tak zvané aktivní podplácení úředníka jest trestným dle §§ 105 a 311 tr. zák. tenkrát, když ho někdo hledí svěsti darem ke stranictví nebo ku porušení úřední povinnosti. Takový skutek jest zásadně přestupkem Šu 311 tr. zák., zločinem se stává za předpokladů Šu 105 tr. zák., když byli takto sváděni buď úředníci, vykonávající spravedlnost, neb úředníci, rozhodující o propůjčování služeb neb o veřejných záležitostech. Poskytnutí nebo slíbení daru k tomu konci, by úředníci — kteříkoliv, ať jde o jakékoliv záležitosti — konali svůj úřad dle své povinnosti, jest na straně toho, kdo dar poskytuje, beztrestno. Dospěl-li tudíž první soud k přesvědčení, že obžalovaní nabídli inženýru L-ovi dar pouze za tím účelem, aby konal svůj úřad dle své povinnosti, měl vynésti rozsudek osvobozující.

Čís. 1339.

Zločin veřejného násilí dle Šu 98 písm. b) tr. zák.

Stávkou nelze hroziti za účelem, by vynuceno bylo přistoupení neorganisovaných dělníků k odborové organizaci.

Ideální souběh se zločinem veřejného násilí dle Šu 99 tr. zák.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1923, Kr II 370/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných Jana N-a, Karla P-a, Jana N-a, Anny B-ové a Antonína V-a, do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 18. listopadu 1921, pokud jím stěžovatelé byli uznáni vinnými a to: Jan N., Anna B-ová a Antonín V. zločinem dle Šu 98 písm. b) tr. zák., Jan N. zločinem dle Šu 98 písm. a) tr. zák. a přestupkem dle Šu 411 tr. zák. a Karel P. zločiny dle §§ 98 písm. b), 99 a 122 lit. a) tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost tvrdí, že rozsudek jest na nesprávném právním stanovisku, odsoudiv obžalované proto, že hrozili zastavením práce. Vždyť prý stávka, jež jest větším zlem než pouhé zastavení práce, jest zlem právně dovoleným, ježto každý dělník má právo na stávku. Není třeba pouštěti se do podrobností, stačí prostě poukázati k tomu, že právo na stávku má dělník jen tehdy, chce-li ji upravití svůj pracovní poměr k svému zaměstnavateli, nikoli však k tomu cíli, by upravoval pracovní poměr jiných dělníků k sobě samému, po případě k organizaci, jejímž